

Titlu original (eng.): Love Hath an Island

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HAMPSON, ANNE**

Dragoste în insulă / Anne Hampson

Traducător: Ioan Drăghici

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-235-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

ANNE HAMPSON

***Dragoste în
insulă***

Traducerea și adaptarea în limba română de:

IOAN DRĂGHICI

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1040	Grace Goodwin	- Bărbatul primei iubiri
1041	Ann Josephson	- Chemarea destinului
1042	Erica Sommer	- Arc peste timp
1043	Iris Andersen	- Chipul trecutului
1044	Anne Murray	- Răzbunare amară
1045	Olivia Harper	- Dragostea în cușcă
1046	Judy Gill	- Cântecele sirenei
1047	Donna Kauffman	- Prietena mamei lui
1048	Martha Vincent	- Valul amintirilor
1049	Marge Smith	- Pentru dragostea ta
1050	Charlotte Hughes	- De ce m-ai părăsit?
1051	Madeline Harper	- Colierul venețian
1052	Kathy Rung	- A început la Londra
1053	Caitlin Clark	- Tu, iubita mea
1054	Catherine Mulvany	- Acvamarin
1055	Deborah Smith	- Dragoste fără speranță
1056	Mary James	- O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	- Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	- Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	- Nopti uitate
1060	Anne Shorr	- Între două iubiri

Capitolul 1

Micul restaurant era ca de obicei arhiplin. Mary își căută cu privirea prietena și când o reperă, se îndreptă spre masa ei.

– A fost extrem de greu să-ți păstrez un scaun! exclamă Josiane. De câteva ori era cât pe ce să fiu strânsă de gât!

– Îmi pare rău, se scuză Mary așezându-se. Domnul Cartwright mi-a dat în ultima clipă să-i dactilografiez o scrisoare.

– Patronul tău este într-adevăr insuportabil. Este un adevărat stăpân de sclavi. De ce nu protestezi, dragă?

– Nu spune asemenea lucruri. Este un om foarte cumsecade, să știi. N-aș vrea să-ți faci o idee greșită despre el. Nu-mi plac funcționarii care-și vorbesc de rău patronul.

Comandară antricot cu garnitură. Mary se așază mai bine pe scaunul ei și se resemnă să asculte flecăreala fără sfârșit a însoțitoarei sale.

„Ce pereche ciudată formăm”, se gândi ea în timp ce urmărea cursele chelneriței. “Ne asemănăm atât de puțin!”

Avea dreptate. Josiane avea nouăsprezece ani. Era frumoasă, veselă,

Respect pentru oameni și cărți

ușuratică. Voia să devină manechin. De fapt, ar fi putut foarte bine să nu lucreze: familia ei era foarte bogată. Dar ea nu putea suferi să rămână inactivă. Mary, mai mare cu șase ani decât ea, era o tânără serioasă. I se reproșa deseori că este prea prozaică, prea realistă. Ducea o viață liniștită și foarte ordonată.

– Drăguțo, ești prea rezervată ca să plăci bărbaților, îi spusese într-o zi Josiane cu franchetea ei obișnuită. Viața ta este atât de plicticoasă, adăugase ea. De ce nu te-ai schimba? Fă o nebunie, urmează-ți instinctul. Altfel nu-ți vei găsi niciodată un soț. Nu ieși niciodată din obișnuințele tale. Biroul, micul tău apartament atât de trist, cărțile și discurile sunt singurul tău univers. Eu aș înnebuni!

Li se aduseră antricoatele, dar Josiane continuă să flecărească neobosit.

– Se învață într-adevăr o mulțime de lucruri la această școală de manechine. De exemplu, nu trebuie să-ți încrucișezi mâinile pe genunchi. Este îngrozitor de demodat...

Mary remarcă o tânără pereche care le urmărea de la o masă învecinată. Bărbatul îi șopti ceva însoțitoarei sale și aceasta o privi cu dispreț.

Josiane nu observase nimic. Hotărât lucru, se gândi Mary, prietenia lor ciudată era un dar al Cerului. Prietena ei locuia la țară și venea în oraș pentru a urma cursurile. Nu știa nimic despre reductabilul trecut al lui Mary...

Se întâlniseră chiar în restaurantul acesta, unde prânzeau cu regularitate. Singurătatea le apropiase. La o lună după ce se cunoscuseră, Josiane o invitase pe Mary să-și petreacă weekendul la țară. Proprietatea părinților ei era splendidă. De pe terasa umbroasă, avea o vedere

extraordinară asupra colinelor scoțiene.

Mama prietenei sale era înaltă și distinsă. Spre deosebire de fiica sa, era o fire foarte liniștită și avea un bun simț al afacerilor.

– Din fericire pentru mine, fiul meu Adrien îmi seamănă, îi explicase ea zâmbind. Josiane îl consideră foarte enervant.

– Enervant și demodat, subliniase tânăra fată. Din fericire, el nu locuiește cu noi.

Acel scurt sejur fusese minunat. Timp de două zile, Mary avusese posibilitatea să uite degetele acuzatoare și privirile disprețuitoare care o urmăreau peste tot. Cele două noi prietene nu știau nimic despre îngrozitoarea situație căreia trebuia să-i facă față. Ele o apreciau pur și simplu pentru ceea ce reprezenta ea însăși.

– Doamne, exclamă deodată Josiane trezind-o la realitate, mama te invită să-ți petreci weekendul la noi. Am uitat cu totul să-ți vorbesc despre asta!

– Vai de mine, este imposibil! Eu... Nu voi reuși să mă pregătesc. Este prea neașteptat!

– Va trebui să accepți mai des neprevăzutul, i-o întoarse cu gravitate însoțitoarea ei. Altfel o să amortești.

Avea dreptate. Mary o invidia câteodată. Odinioară, fusese și ea o tânără interesantă și spirituală, înconjurată de numeroși prieteni. La douăzeci și unu de ani se logodise cu Vance, un faimos jucător de fotbal și într-un fel beneficiase de notorietatea lui.

– Haide, insistă Josiane, acceptă. Mama va fi încântată. Acum, este puțin deprimată.

– Are necazuri?

– Este vorba de Adrien. I-a dat misiunea să-i găsească un secretar și

Respect pentru oameni și cărți

ține neapărat să fie bărbat. Este ciudat, nu? Eu nu reușesc să înțeleg de ce. Pe scurt, cu toată atracția de a lucra în Cipru, mama nu găsește pe nimeni. Deși caută de doi ani, niciunul dintre candidați nu i s-a părut potrivit. Fapt de situația aceasta, își face griji. Fă-i plăcerea și vino... Vom pleca spre sfârșitul după-amiezii. Trec să te caut când termini programul. Treceam pe la tine să-ți iei lucrurile pentru drum.

Au plecat spre orele cinci. Josiane era o bună șoferiță. Se concentra asupra conducerii și vorbea puțin. Fiind un model de lux, mașina era spațioasă. Legănată de torsul motorului, Mary era pe jumătate ațipită. Dacă gândurile nu-i dădeau pace. Era încă obsedată de groaznicele evenimente care-i distruseseră viața în urmă cu patru ani.

Va putea uita oare vreodată modul brutal cum rupsese Vance logodna? Totul începuse atât de banal! O tânără verișoară a lui Mary venise să-și petreacă vacanța la ea. Se pare că Vance o găsisse fermecătoare. La început, Mary nu dăduse acestui fapt nicio importanță. Dar într-o seară, logodnicul ei o anunțase că se îndrăgostise de Betty. Mary nu-l luase în serios. El îi arătase cu răceală că se înșală și-i ceruse să-i restituie inelul de logodnă. Atunci, în câteva secunde, îmbătrânise cu zece ani. Altfel ar fi plâns, ar fi implorat. Ea spusese doar atât:

– Te-ai gândit bine? Poate pasiunea ta pentru Betty nu este decât o atracție trecătoare. Dragostea noastră este profundă, trainică...

Vance îi aruncase o privire furioasă.

– Între noi s-a sfârșit totul, replicase el fără milă. Nu te pot minți în legătură cu sentimentele mele.

În cele din urmă, acceptase să-i acorde o săptămână de gândire. Timp de șapte zile, Mary trăise un infern. Și în ziua a șaptea, logodnicul ei nu venise la întâlnire. Zăcea pe un pat de spital, victima unui grav accident de mașină. După părerea medicilor, nu va mai putea niciodată să facă sport.

– Nu-mi pasă, o asigurase Mary pe bunica ei. Îl iubesc așa cum este. Mă voi căsători oricum cu el.

– Nu veți putea avea niciodată copii, o prevenise cu blândețe bătrâna. Nimeni nu așteaptă de la tine un asemenea sacrificiu. Nicio femeie n-ar putea suporta.

Dar ea nu voise să audă nimic. Vance avea nevoie de ea și nu-l va abandona. Alergase la spital, plină de optimism. Nimic nu-i împiedica să fie fericiți. Se vor interesa de artă, muzică, literatură. Va ști să-l facă să-și uite infirmitatea.

La spital, avusese un șoc teribil. Vance se încăpățânase. Era sigur că va putea juca din nou. Doctorii îi ascunseseră desigur gravitatea stării sale.

– Nu mi-am schimbat părerea, spusese el. Nu te mai doresc. Peste câteva săptămâni, mă voi însura cu Betty. Nu insista... Dă-mi înapoi inelul.

Nu avusese curaj să-i dezvăluie cumplitul adevăr. Cu inima frântă, îi întinsese inelul bătut cu diamante...

Zece minute mai târziu, o infirmieră îl găsisse pe Vance fără cunoștință. În mâna slăbită strângea inelul de logodnă...

Desigur, zierele puseseră stăpânire pe povestea asta. Presa se dă în vânt după scandaluri. Toate blamau „oribilul comportament” al logodnicei. După versiunea pe care o dădeau faptelor, îl abandonase în

mod laș pe tânărul logodnic din cauza accidentului. Mary fusese șocată. Sperase ca Vance să aibă onestitatea să restabilească faptele. Dar spre marea ei surpriză, nu făcuse nimic. Ea îl iertase: suferise atât de mult... așteptat cu răbdare anunțul logodnei lui cu Betty. Atunci, oamenii voiau să înțelege cu siguranță...

Adevărul nu a fost cunoscut niciodată. Speriată de perspectiva de a trăi cu un infirm, Betty dispăruse rapid și se întorsese acasă. Mary a rămas să suporte disprețul general. Oamenii o arătau cu degetul, reproșându-i lășitatea. Și de acum înainte, așa va fi întotdeauna, fără îndoială. Încercasem de mai multe ori să explic prietenilor ce se întâmplase în realitate, dar ei mă înțeleseseră spatele. După părerea lor, povestea ei nu stătea în picioare.

Când îi murise bunica, se gândise să plece din țară. Dar avea o slujbă bună; în fine, o slujbă bine plătită, căci nu era cine știe ce. Domnul Cartwright o trata la rândul lui cu un dispreț de gheață. Și el era la curent cu...

Mașina se opri în scrâșnet de frâne; ajunseseră. Weekendul începea bine. Mary se minună în sinea ei de luxul camerei sale: era o simfonie de bleu și auriu. Pe deasupra, dispunea de o cameră de baie numai a ei. În micul ei apartament, trebuia s-o împartă cu ceilalți locatari. Era minunat să te așezi la masă fără să fii nevoită s-o pregătești, fără să-ți pese de vasele murdare. Conversația cu doamna Stanning era captivantă. Era atât de cultivată! Sâmbătă seara, Josiane plecase la o serată, deoarece Mary

refuzase politicos invitația. Prefera să stea liniștită acasă și să discute cu gazda sa.

A doua zi după-amiază, când Mary și doamna Stanning citeau în bibliotecă, Josiane năvăli în încăperea ca o furtună.

— N-o să-ți crezi urechilor, mamă. Tocmai a telefonat Clotilde. Insistă să treacă să te vadă. Am încercat s-o fac să-și schimbe hotărârea, dar n-am reușit. Va fi aici la orele opt.

Mama ei încruntă sprâncenele.

— Nu-mi place deloc, spuse ea încet. Nu știam că se află prin apropiere. În sfârșit, sunt obligată s-o primesc...

Restul după-amiezii, păru ciudat de preocupată; ca să destindă atmosfera, Mary îi propuse să facă împreună o plimbare. Spre marea ei surpriză, doamna Stanning refuză.

Urcară în camerele lor pentru a se pregăti pentru cină. Spre ora opt fără un sfert, Josiane veni să bată la ușa prietenei sale.

— Tu ești deja gata! exclamă ea. Dumnezeu! Nu voiam să fiu în întârziere.

Era așezată în fața unei frumoase mese de toaletă și-și retușa machiajul discret. Purta un fermecător neglijeu de muselină verde-deschis împodobit cu dantelă, pe care-l cumpăraseră cu Josiane. Nu era tocmai genul ei, dar prietena insistase atât de mult...

— Nu ești deloc în întârziere. Eu am terminat mai devreme.

Mary își perie părul. Prietena ei o privi un moment, apoi îi spuse:

— Aș vrea să încerc să te pieptăn altfel. Îmi dai voie?

Fără să aștepte răspuns, puse mâna pe pieptene.

— Îți vei pune rochia verde?

— Sunt obligată, răspunse Mary. Este singura pe care am adus-o.

– Îți stă foarte bine. Îți pune în evidență frumusețea ochilor. Au culoare atât de originală! Nu sunt nici cenușii, nici verzi.

Cu pricepere, ridică părul prietenei sale într-un coc savant.

– După cum vezi, îi explică ea, dacă îl dau în spate, îți evidențiază fruntea. Fruntea ta este foarte frumoasă și nu trebuie s-o ascunzi. Și cur ai pomeții bine conturați, îți poți permite genul acesta de pieptănătură. Am învățat toate astea la școala de manechine. Există tot felul de trucuri pentru a te pune în valoare. După cum vezi, tu n-ai nevoie de așa ceva.

Puse la loc pieptenele și sfârși de aranjat capodopera.

– Ești foarte frumoasă, afirmă ea mulțumită.

Mary roși, dar nu răspunse. Cuvintele prietenei sale atinseseră o rană care încă nu se închisese. Vance făcuse cândva aceeași remarcă.

– Ai o frumusețe... aparte, continuă Josiane, devenită dintr-odată foarte serioasă. Se spune că o femeie ajunge prin suferință la plenitudine frumuseții sale. Tu ai suferit, Mary? Desigur, biata de tine... Ți-ai pierdut părinții atât de tânără.

În timpul cinei, conversația se învârti în jurul Clotildei.

– Clotilde, sau doamna Bostock dacă preferi, este fosta logodnică a fiului meu, îi explică doamna Stanning.

Mary fu foarte surprinsă; Josiane îi vorbise deseori despre fratele ei, dar nu pomenise nimic despre logodna lui. După spusele ei, nu avea timp să se consacre femeilor. Mary își imaginase că este un celibatar

oveterat, devotat muncii sale.

– A fost o poveste tristă, continuă gazda, care s-a petrecut în urmă cu opt ani. Adrien avea douăzeci și trei de ani pe vremea aceea. Era îndrăgostit la nebunie de Clotilde și era hotărât s-o ia în căsătorie. Noi eram încântați. Pe atunci, bietul meu soț era încă în viață. Vedea cu ochii lui această căsătorie. Clotilde mi se părea nora ideală: părea atât de bună, atât de sinceră... Da, ne bucuram cu toții de acest mariaj. Apoi, a avut loc drama. Adrien a avut un accident la vânătoare. Medicii erau foarte pesimiști. După părerea lor, fiul meu urma să-și piardă brațul drept. S-au hotărât totuși să încerce o operație. Clotilde s-a comportat atunci îngrozitor. Fără să aștepte rezultatul operației, a rupt logodna. S-a dus să-l vadă pe Adrien la spital și i-a aruncat pur și simplu inelul în față. Bietul de el, i-a fost destul de greu să-și revină. Pe vremea aceea, era foarte idealist. Credea cu putere în dragoste, în căsătorie. Oh! Noi am înțeles-o pe Clotilde. Îl iubea sincer pe fiul meu, dar nu s-a putut hotărâ să trăiască toată viața cu un infirm...

Mary nu se putu împiedica să nu se gândească la propria ei poveste. Îl înțelegea pe Adrien. Ea nu se gândise niciodată să-l părăsească pe Vance după accidentul acestuia. Când iubești, înseamnă să fii unit la bine și la rău...

– Este într-adevăr îngrozitor, murmură ea. Femeia aceasta nu era demnă de fiul dumneavoastră.

– Așa am gândit și noi, oftă gazda. Dar Adrien a fost greu de convins. El a suferit enorm. Prima operație nu a reușit. Șase luni mai târziu, un alt chirurg a încercat un miracol și a reușit. Fiul meu este acum complet normal. Desigur, brațul îl mai supără puțin când se obosește peste măsură... În momentele acestea este nesuferit, încheie ea râzând.